

Una frase innocent

TERESA BROSETA

NIVELL

A2

bromera

TRES ESCALONS

La senyora Dalmau passeja amunt i avall pel portal. Va de l'ascensor a la porta, de la porta a les bústies, de les bústies a l'ascensor i torna a començar. Fa quasi un quart d'hora que passeja. Ja comença a estar farta! Caram, que la reunió està convocada a les set en punt! Sospira amb una barreja d'irritació i resignació. La puntualitat no és una virtut dels veïns de Mitjagalta 32, les coses com són!

A partir de les set i quart comencen a aparèixer pel portal. Naturalment, tots tenen alguna excusa que explica el retard.

–Perdoneu, que estava fent el sopar dels xiquets i se m’ha passat l’hora.

–És que estava estudiant i...

–M’han cridat per telèfon en l’últim moment!

–És que les set és molt mala hora. M’ha tocat deixar-me a mitges el concurs de la tele!

La senyora Dalmau mira cap al cel. Quines ganes té de deixar de ser la presidenta de la comunitat! Quines ganes! Tres reunions, li’n queden. Tres reunions com aquella i adeu presidència. Paciència, que tot arriba!

–Crec que ja estem tots, no? Comencem, aleshores. Primer punt de l’ordre del dia: lectura i aprovació de l’acta anterior.

El senyor Llopis alça la mà.

–No ens podem botar eixa part? Tots sabem què passà en la reunió anterior, no?

La senyora Dalmau sospira dramàticament.

–En totes les juntes ha de dir el mateix, senyor Llopis? Ja li hem dit mil vegades que no pot ser, caram. Hem de fer les coses segons marca la llei. Seré ràpida, com sempre.

–Si no hi ha un altre remei...

La senyora Dalmau, sense molestar-se ja a contestar-li, arranca a llegir. Ho fa molt de pressa, tant que és impossible entendre ni una paraula. Però no es queixa ningú. En acabant, alça el cap i pregunta:

–Aprovada per unanimitat? –Tots assenteixen.– Molt bé! Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el principal. Millores que cal fer a la finca.

La senyora Dalmau s'espera el pitjor, però s'endú una sorpresa. Sembla que els sis

propietaris i les cinc propietàries de Mitjagalta 32, ella inclosa, estan d'acord en moltes coses. Per exemple, a pintar la façana de blanc, perquè és un color que no passa mai de moda. O a fer una revisió extraordinària de l'ascensor, que fa uns sorolls preocupants quan passa del quart pis. I a demanar explicacions a l'empresa de la neteja, naturalment. Es por saber per què no passen el drap pels vidres més alts de la porta? A l'hora de cobrar, no els descompten ni un cèntim aquells espavilats!

La senyora Dalmau pren nota de tot. Al cap d'una estona, deixa d'escriure i recapitula:

—Molt bé. Repassem la llista del que hem acordat, per si se m'ha escapat alguna cosa:

- Pintar la façana de blanc.
- Repintar els ferros dels balcons de negre.
- Revisar l'ascensor.
- Canviar els cartells de les bústies.
- Demanar explicacions a l'empresa de neteja.
- Posar un paraigüer a dins de l'ascensor.

La senyora Dalmau deixa de llegir i alça el cap. Les quatre propietàries i els sis propietaris de Mitjagalta 32 assenteixen. Tot correcte! La senyora Dalmau no s'ho pot creure: la junta transcorre com una seda. Ni tan sols el senyor Llopis té ganes hui d'embolicar la troca! Es relaxa tota ella, de cap a peus: ja no pot passar res. Només queda un punt en l'ordre del dia, i no és dels perillosos. Precs i preguntes. Ja veus quina

por ha de fer-li a ningú! Mira el rellotge i se li escapa un somriure. Segur que encara arriba a temps de fer-se un bon sopar abans de la pel·lícula.

–Molt bé. Només ens queda l'últim punt de l'ordre del dia. Precs i preguntes. Algú demana la paraula?

Es fa un silenci i la senyora Dalmau està a punt d'alçar la reunió. Però en això la senyora Grau pren la paraula.

–Vull dir una cosa, encara que no sé si és un prec o una pregunta –fa amb una certa timidesa.

–O és un prec o és una pregunta; si no, ara no és el moment de dir res –s'afanya a contestar el senyor Llopis.

–Per favor, senyor Llopis! –es queixa la senyora Dalmau.